

21. évközi vasárnap 2011.

Bevezetés

A mai évközi 21. vasárnap evangéliumában hangzik el Jézus ajkáról az ismert kérdés: Kinek tartják az emberek az Emberfiát? Természetes folyamat, hogy a korral, ismereteink gyarapodásával, gazdagodik a Jézusról alkotott ismeretünk is. S erősödik, s mélyül a Benne való hitünk. Valóban? S bennünk is? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket.

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus! Te vagy az Élő Isten Fia! Uram irgalmazz!!

Urunk, Jézus Krisztus! Te vagy az Út, az Igazság és az Élet! Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus! Te vagy a mi Üdvözítőnk! Uram irgalmazz!

Evangélium után

Kinek tartják az emberek az Emberfiát?

Az idők folyamán, Jézus eme kérdésére különféle válaszokat adtak az emberek. Ha költői fantáziával összegyűjtenénk Jézus kortársainak és személyes ismerőseinek a véleményét e kérdéssel kapcsolatban, akkor ilyenféle fantázia szülte válaszokat kapnánk:

A szemvilágát visszkapott Bartimeus e kérdésre adott eme válasza világos. Jézus az ő világossága és fénylő napja, aki teljesen újjávarázsolta az életét.

Egészen másképpen nyilatkozott Manassze, a korabeli nagyon gazdag ifjú, akit Jézus felszólított, hogy adja el mindenét és kövesse őt. Válasza: Jézus túl sokat kíván. Megveti a gazdagokat.

A költői fantáziával megszólított egyik közeli rokona, unoka-testvére keményen fogalmazva így válaszol: Jézusnak elment a józan esze. Megzavarodott.

Egészen másként nyilatkozik a római százados, akinek Jézus meggyógyította szolgáját: Jézus? Isten Fia! Ki más?

Nem így a templomi kereskedő. Ő a kérdésre dühbe gurul és így válaszol: Jézus? Majd én megmutatom neki, hogy kicsoda. A kereskedők kiűzése miatt a templomból még lakolni fog.

Egyesek falánk és borissza embernek nevezték Jézust, aki egy asztalhoz ül a bűnösökkel.

Mások ördögtől megszállott ellenséget láttak benne, aki megszegi a mózesi törvényeket.

Pilátus előtt a császár ellenségének nevezték.

A zsidó főtanács istenkáromlóként méltónak tartotta a halálra.

Kétezer év alatt, főleg az utóbbi száz évben mennyi szennyes, mocskos dolog látott napvilágot, az elkereszténytelenítő erők szolgálatában álló gátlástalan tollforgatók kezéből!

Mennyi történelmietlen hazugsággal és rágalommal illették személyiségét. Azok az írások már jóindulatúaknak mondhatók, amelyek forradalmárnak, tragikus hősnek, megvalósíthatatlan utópia délibábhősnek, egy időben, a rockzene pedig szupersztárnak nevezik Jézust.

És napjainkban minek tartják őt az emberek? Egyszerűen és tömören: Lejáratandó személynek. Miként a tegnapi szentségtelen kísérlettel is!

Emlékszünk még? Nem is oly régen Budapesten egy múzeummá alakított trinitárius templomban, egy liberális művész egy sokkoló kiállítást rendezett, melyben egyik képén egy disznót feszítettek keresztre. Számára Jézus Krisztus csak egy a témák közül, mellyel jól lehet sokkolni a keresztény nézőközönséget. A közömbös embereket is megdöbentette, hogy a liberális polgármester a tiltakozások ellenére sem záratta be a kiállítást. Vajon ezek az urak kinek tartják Jézust, az Emberfiát. Valószínűleg csupán egy lejáratni való személynek.

Mi másra volt jó a Krisztus utolsó megkísértése film forgatása a tömegek tiltakozása ellenére?

Vagy a Da Vinci kód körüli hangzavar? Hogy idő előtt elfelejtjük és a szemétkosárba dobjuk.

De nem a lejáratni szándékolt személyt. Mert mindezek ellenére Jézusnak az alakját, ma is ragyogó fény övezi, mivel ő nem az, amit róla a minden szentet, jót, igazat bemocskoló írnak, vagy mondanak.

Jézus tisztában volt a róla alkotott vélemények tömkelegével. Nem sokat törődött ezekkel. Csak egyre volt kíváncsi, egyet tartott fontosnak: Hogyan vélekednek róla apostolai? Azok a férfiak, akiket barátainak nevezett, akikre rá akarta bízni művének folytatását. Ezért szegezi nekik a kérdést: „Hát ti kinek tartotok engem?” A kérdés elhangzott és társai nevében Péter válaszolt: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!”

Jézus egykor apostolainak tette fel a nagy kérdést. Ma nekünk szegezi ezt a kérdést. Mert ma sem a

kívülálló véleményére kíváncsi, hanem a miénkre. Mert ma ránk bízta művének folytatását.

Mi hívő keresztények hálát adunk a jó Istennek azért, hogy megismerhettük Jézust, s az ő tanítását. S ezért a mi válaszuk megegyezik Péter apostol válaszával: „Te vagy Krisztus, az élő Isten Fia!”

Pétert eme vallomása tette olyan sziklává, amelyre épül az elpusztíthatatlan krisztusi mű. Az Egyház. Jézus szavaival: „Te Péter vagy, azaz szikla, és én erre a sziklára építem egyházamat, s a pokol kapui sem vesznek erőt rajta soha”.

A századok során sokféle támadás érte, sok vihar ostromolta sziklára épült Egyházunkat, de egy sem tudta legyőzni. Hogy mégsem győzték le a pokol erői, ennek titka abban keresendő, hogy isteni erő biztosítja a szikla szilárdságát. Támadták egyházunkat katonai erővel, a pénz hatalmával, a hamis tudomány eszközeivel, a médiumok segítségével. De mindhiába! A Szikla áll, és állni fog!

Jézus sziklának nevezte Pétert. Ennek hallatán érdemes elgondolkoznunk azon, hogy vajon minket minek nevezne? Széltől, közszellemtől ingatott nádnak, kiszáradt gyümölcsfának, útszélre esett magnak, hamis sáfárnak, akik elherdáljuk örökségét?

Szeretném hinni, hogy ezek egyikének sem! Hanem bennünket is sziklának, akik sziklaszilárd hitünkkel járulunk hozzá egyháza megrendíthetlenségéhez.

Amen

F. F.